

kleine vogels tuimelen machteloos verloren
achter den zwarten ringmuur van den nacht,
waarop één enkele ster – argeloos verkoren –
betrokken heeft een onverbiddelijke wacht,
die – eindelijk – dit hart doet toebehooren,
God, aan U, en deze trots ontkracht –

maar in het dorp branden stil de lampen,
roerloos: blanke vruchten, wonderlijk gerijpt,
tegen de sombere muren van zoovele rampen
gegroeid tot deemoed en gelatenheid;
ons hart – zingend ontstegen dit verwoede kampen –
een nieuwe, lichtende gemeenzaamheid. –

Jan H. de Groot

WARHOLD

Wegzwerfen en ten strijde trekken.
Burchten bezetten, krijgers verslaan.
Tot de raven uw naam verstaan,
'Warhold' roepen uit hun open bekken.

Wegvluchten en eenzaam staan
dagdroomen, bij de stille vlekken,
Waar kinderen hun armen strekken,
'Warhold' roepen en met u gaan.

Hartstochtelijke, die in één vlucht
duizend liefdes wist te werven.
Warhold uw kussen zijn geducht.

Trotsche, – na eindelijk uitzwerfen,
Roept berouw uit iedere lucht:
'Warhold', gebogen zult gij sterven.